

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 18/07
21.02.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", koga zastupa BA, dipl. pravnik kod tuženog, radi poništaja rešenja tuženog o otkazu ugovora o radu, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu broj Gž.I 712/06 od 27. oktobra 2006. godine, u sednici veća održanoj 21. februara 2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu broj Gž.I 712/06 od 27. oktobra 2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu broj Gž.I 712/06 od 27. oktobra 2006. godine odbijena je žalba tužioca i potvrđena je presuda Opštinskog suda u Obrenovcu broj P.I 39/05 od 26. decembra 2005. godine kojom je odbijen tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se poništi rešenje tuženog broj 2849 od 1.9.2004. godine kojim je tužiocu zaposlenom na poslovima saobraćajnog dispečera otkazan ugovor o radu broj 1297/7 od 22.5.2002. godine te kojim je tražio da se obaveže tuženi da ga vrati na rad na iste poslove na kojima je radio u momentu otkazivanja ugovora o radu ili ukoliko su takvi poslovi ukinuti na druge poslove koji odgovaraju stepenu, vrsti stručne spreme, znanju i sposobnostima tužioca. Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Protiv naznačene presude Okružnog suda u Beogradu tužilac je izjavio blagovremenu reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nisu počinjene bitne povrede parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj 125/04), a na koju povredu Vrhovni sud Srbije pazi po službenoj dužnosti. Nisu počinjene ni bitne povrede iz člana 361. stav 2. tačka 12. ZPP, budući da drugostepena presuda sadrži razloge o bitnim činjenicama suprotno navodu revizije.

U provedenom postupku je utvrđeno da je tužilac bio radnik tuženog i da je obavljao poslove saobraćajnog dispečera po osnovu ugovora o radu broj 1297 od 22.5.2002. godine. Rešenjem direktora tuženog broj 2849 od 1.9.2004. godine tužiocu je prestao radni odnos zbog nepoštovanja radne discipline i povrede radne dužnosti jer je 11/12. avgusta 2004. godine u vremenskom periodu od 01,10 časova – 2 časa odbio da mu se izvrši provera alkoholisanosti od strane ovlašćenih lica tuženog – terenske kontrole te što tužilac nije ni bio na svom radnom mestu – kancelariji saobraćajnog dispečera već je bio u svom privatnom automobilu i grubo se ponašao i vređao terensku kontrolu. Sve ove radnje kvalifikovane su kao teže povrede radne dužnosti iz člana 16. stav 1. tačka 13. i 21. ugovora o radu od 22.5.2002. godine i člana 2. Kolektivnog ugovora o izmenama i dopunama Kolektivnog ugovora broj 6933 od 1.10.2002. godine. Pre donošenja rešenja o otkazu ugovora o radu, tužiocu je dostavljeno pismeno upozorenje pod brojem 20703 19.8.2004. godine. Sindikat tuženog je upoznat sa mogućnošću da tužiocu

prestane radni odnos. Utvrđeno je da je odlukom direktora broj 7483 od 18.10.2002. godine zabranjeno unošenje i konzumiranje alkohola ili drugog narkotičkog sredstva u objektima tuženog te je određeno da ispitivanje alkoholisanosti zaposlenog može vršiti terenska kontrola, referent bezbednosti saobraćaja i lice određeno od strane direktora dela procesa rada po sopstvenoj inicijativi ili po prijavi rukovodioca u procesu rada u kojoj radi zaposleni kod koga su primećeni znaci alkoholne poremećnosti odnosno dejstva narkotičnih sredstava ili po nalogu generalnog direktora procesa rada. Ispitivanje alkoholisanosti vrši se aparatom za alko test 7410 na način i po uputstvu proizvođača. Svi zaposleni su dužni da se podvrgnu ispitivanju alkoholisanosti, a ispitivanje alkoholisanosti će se vršiti na način na koji se najmanje vređa ličnost zaposlenog. Ukoliko se kod zaposlenog utvrdi da je pod dejstvom alkohola ili odbije da se podvrgne ispitivanju alkoholisanosti radniku se zabranjuje rad i udaljuje iz preduzeća, a zaposleni koji odbije da se podvrgne ispitivanju alkoholisanosti ima se smatrati da se nalazi pod dejstvom alkohola. Naredbom od 8.6.2002. godine propisano je da su svi zaposleni dužni da se odazovu na poziv komisije za kontrolu alkoholisanosti i da neodazivanje na poziv komisije kao i odbijanje podvrgavanja alko testu se smatra povredom radne discipline za koju je predviđen otkaz ugovora o radu za zaposlene.

Na osnovu ovih činjenica pravilno su nižestepeni sudovi odbili tužbeni zahtev tužioca primenivši materijalno pravo i to odredbu člana 101. tačka 3. i 4. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS" broj 70/01 i 74/01) a koji je merodavan propis u konkretnoj pravnoj stvari. Naime, nije sporna činjenica je tužilac odbio da se podvrgne kontroli alkoholisanosti koju je vršila ovlašćena terenska kontrola tuženog čime je tužilac postupio suprotno članu 2. Kolektivnog ugovora o izmenama i dopunama Kolektivnog ugovora od 29.7.2002. godine a kojim je propisano da odbijanje kontrole alkoholisanosti od strane zaposlenog se smatra nepoštovanjem radne discipline odnosno ponašanjem zbog koga zaposleni ne može da nastavi rad u preduzeću te je postupio suprotno odluci direktora od 18.10.2002. godine i naredbi od 8.6.2002. godine te zaključenom ugovoru o radu od 22.5.2002. godine. Kako je i procedura davanja otkaza sprovedena na pravilan način odnosno postupljeno je u svemu saglasno stavu 2. člana 101. Zakona o radu pobijano rešenje je doneto na zakonit način i tuženi ga neosnovano revizijom pobija.

Vrhovni sud Srbije je cenio revizijske navode tužioca pa je našao da nisu relevantni za drugačije presuđenje. U ovoj pravnoj stvari nije od značaja činjenica da li je tužilac imao ili ne alkohola u krvi u vreme kada mu se terenska kontrola obratila za analizu jer je njegovo odbijanje da se podvrgne alko kontroli takva povreda radne dužnosti zbog koje se može otkazati ugovor o radu. Takođe je bez značaja da li je tužiocu kontrola ponuđena kako to on tvrdi na krajnje uvredljiv način. Dužnost tužioca je bila da se kontroli podvrgne, a da zbog eventualnog grubog postupanja komisije (suprotno odluci direktora tuženog do 18.10.2002. godine) stavi primedbe na ponašanje članova komisije, što bi bio predmet nekog drugog postupka. Na taj način bi tužilac dokazao da nije bio pod dejstvom alkohola što sada tvrdi u reviziji, ali tu tvrdnju ne može da potkrepi bilo kakvim dokazima. Prema tome, razlozi koji su rukovodili tužioca da odbije kontrolu alko testom su sada nebitni, već je bitna činjenica ta što je tužilac postupio suprotno svim napred navedenim propisima i naredbi, pogotovu imajući u vidu odgovornost poslova na kojima je tužilac bio raspoređen – saobraćajni dispečer.

Iz iznetih razloga, revizija tužioca je ocenjena kao neosnovana, pa je Vrhovni sud Srbije odlučio kao u izreci na osnovu člana 405. stav 1. Zakona o parničnom postupku.

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO